

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 15

Den 12 April

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe och A. Walder.

42 årg.

1925

Den uppståndne Herren.

Text Joh. 20: 11—21.

erren är uppstånden". Detta är påskens glada budskap. Det var ett fröjdefullt budskap till de sörjande lärjungarna. När långfredagens sol sjönk bakom Judabergen i väster, kände deras sorg inga gränser. Hoppet, att Jesus var den, som skulle förlossa Israel, hade slocknat. När man mist en älskad vän, sörjer man så djupt. Du kommer ihåg, huru bedrövad du blev, när en av dina bästa vänner togs bort genom döden. Ditt hjärta ville brista av sorg. Så var det för Jesu lärjungar, när deras Mästare hade dött på korset.

Men deras djupa sorg skulle snart vändas i jublande glädje. Tidigt på söndagsmorgonen, när sabbaten var över, skynda kvinnorna till graven. De älskade Jesus och ville därför smörja hans lekamen. Att han sagt, att han skulle uppstå, det hade de glömt. Vi hava så lätt att glömma Herrens ord, såsom de första lärjungarna.

Vid den tomma graven fingo kvinnorna veta, att Kristus hade uppstått. Och den gråtande Maria från Magdala fick, då hon lutade sig in i graven, se två änglar i vita kläder. De kände medlidande med henne, och därför

sade de till henne: "Kvinna varför gråter du?" Samma fråga ställdes till henne av den Uppståndne.

När vårt hjärta är fyllt av sorg, då hava vi ett djupt behov att ge uttryck för våra känslor. Hur lindrar det icke smärtan, då man får utgjuta sitt hjärta för en vän, som icke bara visar deltagande utan genom sin hjälp gör slut på vår sorg.

Maria omtalade varför hon sörjde. Icke anade hon då, att Tröstaren stod henne så nära. "Herre om det är du, som burit bort honom, så säg mig, var du lagt honom, så att jag kan hämta honom."

"Maria", var det svar hon fick. Mer behövde hon ej. Hänförd kastade hon sig ned för att omfamna hans fötter i det hon utbrast: *Mästare!*

Så fick den sörjande, sökande kärleken erfara, att Gud förmår giva mera än vi kunna begära eller tänka.

Maria hade önskat att stanna kvar hos sin älskade Mästare. Men det fanns ännu flera av Jesu lärjungar, som voro sörjande. Vi skola icke blott för egen del njuta av den glädje, som skänkes oss. Den som själv blivit tröstad, skall icke glömma bort dem, som äro i sorg. Detta fick nu Maria lära sig. Jesus sände henne till de förkrossade lärjungarna med den un-

derbart sköna hälsningen: "Gå till mina bröder, och säg till dem, att jag far upp till min Fader och eder Fader, till min Gud och eder Gud."

Maria gick. Genom sin lydnad blev hon till välsignelse för alla kommande släkten. Om vi lyda Jesus, skola också vi bliva till välsignese.

Jesus sänder icke blott sina vänner med bud. Han kommer själv. Ingenting kan då utestänga honom, ty efter sin uppståndelse är han oberoende av tid och rum. Samma dag han uppenbarade sig för Maria voro hans lärjungar på aftonen samlade i en sal i Jerusalem. De hade noga stängt dörrarna därför att de voro mycket rädda för judarna. Då kom Jesus till dem och hälsade: "Frid vare med eder!" Sedan visade han dem sina händer och sin sida. Då kände lärjungarna igen honom och blevo mycket glada. Åter ljöd hans hälsning till dem: "Frid vare med eder!"

Där friden och glädjen bo tillsammans, där är det oss gott att vara. Där flyr både rädsla och sorg. I Jesu sällskap är det alltid så.

Låt oss därför söka att få vara med honom. Såsom han sände sina första lärjungar, få även vi gå ut med hans budskap om frid och glädje till sörjande hjärtan. *A. Walder.*

Spökskeppet.

Forts. fr. nr 14)

På gångstigen från stugan kommo far och son mätta och belättna. Mor följde efter med lillen på armen.

— Adjö med dig, far, glöm inte garnet. — —

— Å nej. — Adjöss då, gumma!

Så skildes de åter för en lång arbetsdag. Mor går in i stugan för att syssla med allt detta mångahanda, som i alla tider fallit på en husmors lott, medan far rodde den långa vägen till staden, för att avyttra den fångst han under

tidiga morgontimmar fiskat där ute i sitt kära hav.

Längst ner på bryggan sulto två flickor. De voro barbenta och plaskade med sina fötter i det svala vattnet. Att de ej hörde till fiskarbefolkningen kunde man strax se, ty de buro ljusa sommarklänningar och vita solhattar. Den ena, som hette Doris, hade mörkt lockigt hår och pigga bruna ögon. Hon skrattade gärna och pratade nästan oavbrutet med sin kamrat,

den blyga och drömmande Eva, som med sina ljusa flätor och sin skära hy utgjorde en verklig kontrast till sin vän.

Hand i hand sutto de förtroligt och följde med blicken fiskebåtens färd över viken. Till fyren kunde de följa dess färd, men sen försvann den bakom en udde.

— Så härligt här är, utropade Doris i det hon slängde sin hatt långt upp på bryggan och kastade sig själv raklång i solgasset.

— Ja, här är förtjusande, svarade Eva stilla. Ser du, Doris, solstrimman över viken, det är som en brygga av guld?

— Inte så illa tilltaget, lilla svärnerska, kanske du snart ser prinsen komma på sin guldbro? Eva svarade ej, hon satt försjunken i tankar.

— Nå kommer han, eller skola vi gå härifrån? gäckades Doris.

— Jag tänker inte på någon prins, men jag kom så livligt ihåg något, som mamma läste för mig nu på morgonen i uppenbarelsboken, något, som inte alls intresserar dig, ty du har flera gånger under dessa dagar vi känt varandra, skrattat åt mig när jag nämnt något som stått i bibeln. Men jag är inte ond på dig, ty du rör inte för det.

Eva sträckte sig fram mot Doris och fattade hennes hand.

— Jag förstår inte bara att du orkar med allt det där. Jag tycker man skall ha roligt och inte se så där gudsnådlig ut.

— Ja visst skall vi ha roligt, kära du. Nu sätta vi på oss skor och strumpor igen och så gå vi upp i skogen och ser på mor Lena när hon röker böckling.

Du är rar ändå Eva, och du är min sötaste väninna. Du får förlåta mig att jag är dum mot dig ibland, men ser du, jag har aldrig träffat någon

som du, — som talat som du, — ja, du förstår nog vad jag menar.

Kanske din mamma inte läser bibeln för dig och så går du ej i söndagsskolan. Om du visste vad vi har trevligt där. Jag har gått där sen jag var 4 år och nu är jag 13, och nästa år får jag en bibel på julfästen, ty då har jag gått 10 år i söndagsskolan.

Jag tycker, att man har så tillräckligt med skolan om vardagarna, så man kan få lata sig en dag i veckan, sade Doris och reste sig från sin lättjefulla ställning. Men kom nu så gå vi. Jag ser redan röken från skogen.

De tvenne flickorna hoppade lätt och lekfullt över de kantiga stenblocken, varav den långa bryggan var tillhopafogad och som förde upp till skötboden, där fiskedonen förvarades.

I dörren stod fiskärens Anna och tittade nyfiket på de båda stadsflickorna. Eva nickade vänligt åt henne.

— När har du tid att följa med till smultronstället, som du lovade mig härom dagen? frågade hon vänligt.

— Kanske i eftermiddag. Det beror alldeles på när karlarna komma från stan.

— Tack Anna, då hämta vi dig i eftermiddag. Adjö med dig.

Anna såg längtansfullt efter de båda flickorna. — Så kom hon ihåg en sak.

— Hallå! ropade hon och Eva vände sig om.

— Far sa, att ni fick låna lill-båten om ni ville ro i viken.

— Tack, hälsa och tacka din far. Ja, det skall vi inte låta oss säga två gånger, tillade Doris, i det hon tog väninans arm under sin och fortsatte sin väg. Förtroligt gingo de arm i arm, förbi fiskarstugan, tvärs över den lilla trädgårdstappen samt hoppade över stängslet och så voro de på väg till Rök-Lenas stuga.

(Forts.)

Han är uppstånden.

Sörjande lärjungar, jublen och
sjungen,
Kristus har uppstått från mörker och
grav.

Döden han slagit, förlossning han
vunnit,

Glatt må det skalla kring land och
kring hav.

Kristus har uppstått, det änglar för-
kunnat.

Kristus har segrat, hans rike består.
Kvinnorna jubla, Johannes han
fröjdas,

Maria med hälsning till Petrus går.

Sörjande hjärta, ej mera du klage,
Kristus han lever, du leva ock skall.

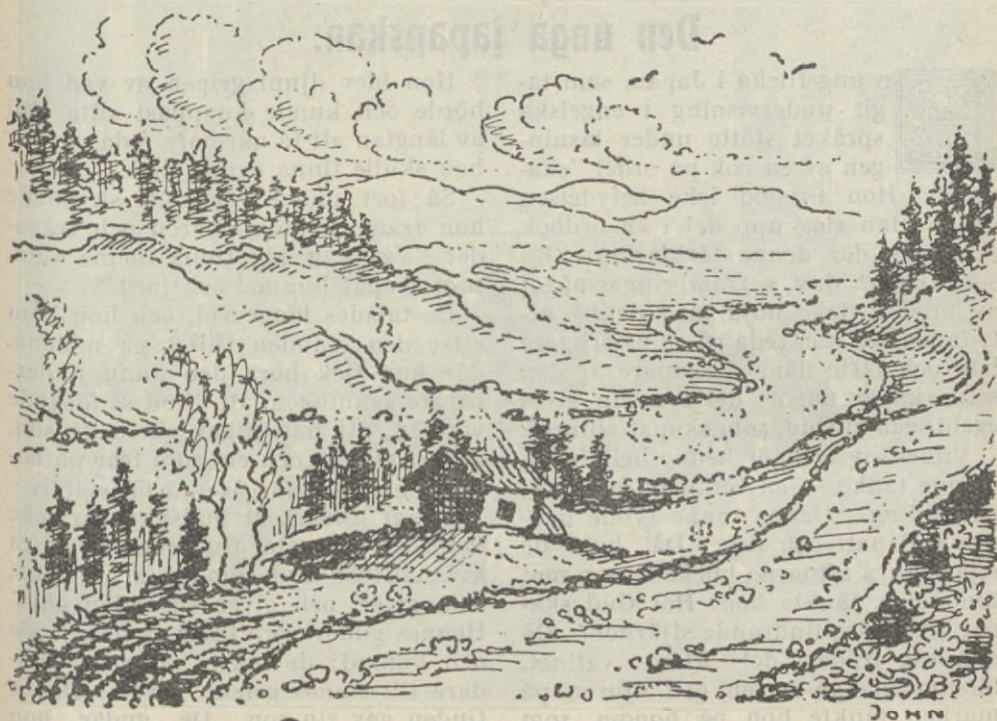
Synderna alla uppå sig han tagit,
Ingenting mera dig bringar på fall.

Kristus har uppstått, och vägen han
banat

Hem till det land, där hans vänner
få bo.

Dit skola sorgen och smärtan ej hinna,
Där får du vila i trygghet och ro.

A. W.

VÅRTANKAR.

Nu stormar våren genom Sveas bygder,
den kommer efterlängtdad, ljus och glad,
och det blir bart och brunt i alla backar,
och det blir fart och liv i land och stad.

Nu brusar forsen fram med nya krafter,
en mäktig vårflod, vattenfylld och stark,
nu flyter saven; alla knoppar svälla
på träd och buskar uti skog och park.

Vid dikeskanten lysa tussilago
och sädesärlor hoppa i var bäck.
Och lärkorna i skyn sin vårsång sjunga:
"Välkommen vår, så frisk, så glad,
så käck!"

Välkommen vår! — Jag hälsar ock din ankomst,
jag älskar dig: du kommer frisk och ung,
och segerglad du bryter alla hinder;
då flyktar vintern hädan, mörk och tung.

Väl vet du, att din soldag skall förbytas
i tunga moln en gång i storm och höst,
dock kämpar du så segerviss mot döden
och giver människan en stund av tröst.

O, lär mig, glada vår, att också hoppas,
fast bunden av förgängelse och död,
att gå mot allt med samma segerviss-
het
och kämpa glatt med mod och ungdomsglöd!

A. E.

Den unga japaniskan.

n ung flicka i Japan, som tagit undervisning i engelska språket stötte under läsningen av en bok på ordet "skapare". Hon förstod icke betydelsen därav utan slog upp det i en ordbok och fann där denna förklaring: "En som skapar, d. v. s. frambringar något av intet". Icke nöjd med denna uttydning fick hon reda på en utförligare bok och läste där: "Skapare är den som skapar något; detta namn gives egentligen åt Gud, som skapat allting".

Vilken ny och för henne helt främmande tanke — en Gud som har skapat allting. Denna tanke fyllde hennes själ natt och dag. Då hon de stjärnklara aftnarna blickade upp mot himmelen, tänkte hon: Har Gud skapat alla dessa tindrande stjärnor? Då hon såg träden, det klara vattnet, blommorna på ängen och djuren på marken tänkte hon på honom, som gjort allt detta.

Då hon en dag gick in i ett Buddha-tempel och såg Buddhas bild sade hon:

"Jag har aldrig hört talas om, att du gjort något, Buddha."

Nu vaknade hos henne en häftig längtan efter att finna den Gud, som skapat allt; men hon kände ingen, som kunde giva henne besked därom. Då träffade hon en dag en gammal kvinna, som uppmanade henne att följa med på ett möte, där det skulle talas om Gud.

"Jag bryr mig icke om någon annan Gud än den, som har skapat himmel och jord", svarade hon. "O, att jag blott kunde finna honom."

Hon följde med på mötet, och genom en underlig Herrens ledning talade missionären just över orden: "I begynnelsen skapade Gud himmel och jord."

Tophe — så hette den unga japaniskan — blev slagen med förvåning.

"Detta är ju den Gud, jag söker", tänkte hon.

Hon blev djupt gripen av vad hon hörde och kunde knappast sitta still av längtan att få närmare reda på, var hon skulle finna denne Gud.

Så fort mötet var slut, skyndade hon fram till missionären och frågade: "Var kan jag finna denna Gud, som skapat himmel och jord?"

De talades länge vid, och hon kom efter den stunden flitigt på mötena, där hon fick höra den ännu underbarare sanningen, att "Gud så älskade världen, att han utgav sin ende son, på det att var och en, som tror på honom, icke skall förgås utan få evigt liv."

Vilket underbart budskap var icke detta för den efter Gud sökande unga kvinnan! En Gud, som älskar. En Gud, som giver, och giver en sådan gåva. Hennes gudar voro fulla av hat, vrede och hämnd; de måste stämmas mildare till sinnes genom gåvor. Denne Guden gav sin son. De gudar hon kände gav intet, endast krävde offer.

Med vilken begärlighet den unga Tophe började dricka av det levande vatten, som nu bjöds henne. Hon kunde aldrig höra nog om detta glada budskap, att Gud älskade henne och Jesus givit sitt liv för att frälsa henne. Ju mera hon fick höra om vad Jesus lidit för att sona hennes synder, ju klarare framträdde hennes egen orenhet. Och publikanens rop blev hennes: *Gud misskunda dig över mig, syndare!* Hon fylldes av helig fröjd, då hon i tron mottog Guds ousägliga gåva, Jesus Kristus, och genom honom, som är vägen, fick komma till sin himmelska Fader, han som har skapat allting.

Tophe har nu blivit bibelkvinna och bjuder sina hedniska systrar det livets vatten, som har släckt hennes egen törst, och talar med dem om den Gud, som icke sparade sin egen Son, utan gav honom ut i en blodig död till arma syndares frälsning.

Hedesunda söndagsskola.

Hedesunda Missionsförenings fem söndagsskolor, samlade till gemensam sommarfest i Missionshuset, sända härmed alla Barnvännens läsare och vänner en fridens hälsning.

Hedesunda socken är belägen i södra Gästrikland, cirka 4 mil från Gävle stad.

Söndagsskolverksamhet bedrivs här på 10 olika platser av 24 lärare och lärarinnor med ett barnantal av cirka 350. Må Gud välsigna sitt utsäde i de små barnahjärtan, att det må gro och bära frukt till evinnerligt liv!

Lärarekåren.

Det är saligare att giva än att taga.

Uppe bland bergen var ett källsprång. Det sände ut sitt vatten i en liten bäck och sade till denna:

”Skynda dig ned utför berget och gjut detta vatten ut i floden, som flyter nere i dalen!”

Och den lilla bäcken skyndade åstad

för att bära sitt vattenförråd ned i floden. Nu kom den förbi en stillastående pöl.

”Hallå”, ropade denna, ”vart tar du vägen med så stor hast?”

”Jag är på väg ned till floden med det vatten, som Gud har givit mig.”

"Så dåraktig du är", sade pölen. "Vet du icke att sommaren är nära, och om du nu giver bort ditt vattenförråd, skall du, när hettan kommer, torka ut."

"Nåväl", sade bäcken, "om jag skall dö så snart, vill jag arbeta, medan min dag varar. Om jag skall förlora denna skatt är det bäst att göra gott med den, medan jag äger den. Farväl!"

Och med dessa ord skyndade bäcken framåt, i sitt lopp spridande välsignelse och glädje.

Och nu kom sommarhettan och föll över den lilla bäcken. Men träden, som växte tätt vid dess bräddar, kastade sina lummiga, skyddande grenar över den, ty den hade förut varit dem till vederkvickelse. Fåglarna drucko av dess klara vatten och sjöngo dess lov. Boskapen på fälten dröjde gärna vid dess stränder. Och så flöt den framåt, välsignande och välsignad av alla.

Men hur var det nu med den försiktiga, själviska pölen? Den trodde icke att det är saligare att giva än taga. Den behöll sitt vatten för sig själv. Det blev tjockt, illaluktande, ohälsosamt. Varken fåglarna eller boskapen ville dricka därav. Till och med grodorna hoppade sin väg därifrån. Och då solen brände allt hetare, torkade den slutligen ut.

Men torkade den lilla bäcken ut? Nej, Gud sörjde för den. Den bar sitt vatten till floden, och floden bar det till havet. Och då solen upphettade detta, uppsteg det ur havet ångor som bildade moln. Och molnen uttömde sig i regn över bergen. Källsprånget där uppe fick därav nya förråd, och fastän det så fritt och rikligt gav bort av sitt friska vatten, uttorkade det icke.

Och nu — vem är du mest lik, pölen eller den lilla bäcken?

Bibelläsning.

för veckan 13—19 april enligt Svenska Bibelläsningförbundets textlista.

13 M. 1 Kon. 17: 8—16. En handfull mjöl.

14 T. 2 Kon. 4 :38—44. Det blev ändå över.

15 O. Ordspr. 30: 5—9. Det bröd mig tillkommer.

16 T. Jes. 55: 1—7. Säd utan penningar.

17 F. Joh. 6: 49—59. Det levande brödet.

18 L. Joh. 6: 60—71. Ande och liv.

19 S. Joh. 6: 27—35. Guds bröd från himmelen.

Söndagsskollexter.

Söndagen den 19 april.
SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Jesus uppenbarar sig för sina vänner.
Luk. 24: 13—35.

Minnesvers: Voro icke våra hjärtan brinnande i oss, när han talade med oss på vägen? Luk. 24: 32 b.

MELLANAVDELNINGEN:

Guds bröd från himmelen. Joh. 6: 27—35.

Minnesvers: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som tror, han har evigt liv. Jag är livets bröd. Joh. 6: 47; 48.

ÖVRE AVDELNINGEN:

Josef förläter sina bröder. 1 Mos. 45: 1—15.

Minnesvers: I tänkten ont emot mig, men Gud har tänkt det mig till godo, att han skulle göra såsom det nu har skett, för att vid liv bevara mycket folk. 1 Mos. 50: 20.